

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 12 ianuarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2015, declarat de inculpatul

Constantinov Oleg Veaceslav, născut la 15 mai 1980 în Ucraina, locuitor al mun. Chișinău, str. Rabbi Tirilson 21A, cetățean al R. Ucraina, fără antecedente penale.

Termenul de examinare,
în instanța de fond: 12.02.2014 – 12.01.2015,
în instanța de apel: 27.04.2015 – 08.07.2015,
în instanța de recurs: 08.02.2016 – 06.04.2016.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 12 ianuarie 2015, Constantinov Oleg a fost condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 9 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate de antreprenoriat pe un termen de 4 ani și în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal la 2 ani închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 10 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate de antreprenoriat pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, începând cu 12 ianuarie 2015, deducându-se durata aflării în arest preventiv de la 13 martie 2013 până la 10 ianuarie 2014.

De la inculpat s-a încasat în favoarea lui Petică G. prejudiciul material de 10.500 euro.

2. Instanța de fond a constatat că în vara anului 2008, inculpatul Constantinov O. a primit de la partea vătămată Arnaut E. spre vânzare, la prețul de 9500 euro, automobilul "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779.

Ulterior, în luna august 2008, inculpatul, acționând cu scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, afirmând că, de facto, este proprietar al automobilului "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779, dar din cauză că nu a achitat proprietarului Arnaut E. în întregime costul automobilului, a schimbat cu Roman V. automobilul în cauză cu automobilul "Honda CRV", cu valoarea de 9200 euro, plus suma de 800 euro, ulterior s-a obligat să perfecteze actele de proprietar.

Prin urmare, inculpatul a intrat în proprietatea automobilului de model "Honda CRV" și a sumei de 800 euro, iar Roman V., acționând ca proprietar de bună-credință, a vândut automobilul "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779, părții vătămate Petică G. pentru suma de 10.500 euro, constituită din valoarea automobilului "Honda Acord", n.î. CKM 757, cu valoarea de 6500 euro, plus datoria ce o avea față de acesta în sumă de 4000 euro.

La 25 noiembrie 2009, automobilul "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779, a fost ridicat de la Petică G. și transmis proprietarului Arnaut E.

Astfel, prin acțiunile inculpatului, părții vătămate Arnaut E. i-a fost cauzată o pagubă materială considerabilă în mărime de 9500 euro, care conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei constituia suma de 151.410 lei.

Prin aceste acțiuni, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal, escrocheria, adică dobândirea ilegală a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită în proporții deosebit de mari.

Tot el, la 04 decembrie 2008, acționând în vederea realizării angajamentului promis de efectuare a documentelor de proprietate asupra automobilului "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779, prin înțelegere prealabilă cu persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, urmărind scopul falsificării actelor, aflându-se în incinta C.R.E.C.A. și Î.T. a M.D.I. al R.M., amplasat pe str. Salcânilor 28, mun. Chișinău, în lipsa și din numele lui Arnaut E., prin oferirea datelor de identitate a ultimei și datelor despre automobilul "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779, a organizat întocmirea cererii și semnăturii de transmitere în folosință a automobilului pe un termen de 10 ani, părții vătămate Petică G., cerere care a stat la baza eliberării certificatului de înmatriculare 02MTH 878776 comodat, valabil până la 04 decembrie 2018, document oficial ce oferă dreptul de folosință a automobilului, inclusiv peste hotarele Republicii Moldova.

Prin aceste acțiuni inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca participația la confecționarea unui document fals, care acordă drepturi și eliberează de obligații, acțiuni săvârșite de mai multe persoane.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că au convenit cu Maystrenco S. să schimbe automobilul lui Arnaut E. pe automobilul de model "Honda", care aparține lui Roman V. Cu Arnaut E. s-au înțeles să-i achite suma de 8000 euro și, luând automobilul, Maystrenco S. i-a achitat 3000 euro, iar Arnaut E. a întocmit o recipisă prin care a confirmat că a primit suma de 1500

euro, care a rămas la Maystrenco S. Ulterior, Roman V., dorind să plece peste hotare, i-a cerut să înregistreze automobilul pe numele lui Petică G., iar el, explicându-i că proprietarul nu va fi de acord, i-a propus să întocmească mandat pe numele lui Petică G. A mers împreună cu ultimul la biroul de înregistrare din sectorul Botanica, mun. Chișinău, unde l-a rugat pe colaboratorul biroului să perfecteze un mandat pe numele lui Petică G. Din lipsă de bani, nu i-a achitat lui Arnaut E. restul sumei în mărime de 5000 euro, iar în anul 2009 a plecat în Rusia.

Necătând că inculpatul nu a recunoscut vina, aceasta este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Arnaut E. a declarat că în toamna anului 2008, inculpatul a găsit un cumpărător care dorea să procure automobilul său de model "Mercedes", convenind asupra prețului de 9500 euro, fapt pe care îl cunoșteau Maystrenco S. și Iliinscaia A. Inculpatul i-a achitat avansul în mărime de 1500 euro, ea eliberându-i o recipisă, apoi i-a mai dat 1000 euro. În luna noiembrie-decembrie 2008 inculpatul a rugat-o să-i perfecteze un mandat pe automobil, deoarece cumpărătorul dorea să plece peste hotare, însă ea a refuzat din motiv că nu i-a fost achitată suma integral. Solicitând să-i fie achitați banii, inculpatul de mai multe ori a amânat achitarea, apoi a dispărut. Aflând că inculpatul a vândut automobilul lui Petică G. s-a adresat la C.R.E.C.A. și Î.T., constatând că pe numele lui Petică G. a fost eliberat un mandat, la perfecționarea căruia ea nu a dat acordul și nu a participat. După depunerea plângerii la poliție, automobilul i-a fost restituit, pe care, ulterior, l-a vândut la prețul de 5000 euro.

Partea vătămată Petică G. a relatat că în luna septembrie 2008 a procurat de la Roman V. automobilul "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779, urmând să achite suma de 10.500 euro. În contul sumei au decis cu acesta, să-i dea la schimb automobilul "Honda Acord", n.î. CKM 757, care valora 6500 euro și 4000 euro. I-a transmis doar automobilul, neachitându-i suma de 4000 euro, deoarece Roman V. îi datora 400 euro. La momentul primirii automobilului "Mercedes CLK 200", i-a fost transmis pașaportul tehnic și o cheie, nefiind întocmite careva acte pe numele său. Roman V. i-a comunicat că actele le vor perfecta în câteva zile, deoarece el a procurat automobilul de la inculpat, care nu s-a achitat integral cu proprietarul automobilului. Insistând în nenumărate rânduri, în luna decembrie 2008, prin intermediul inculpatului, a fost perfectat la C.R.E.C.A. și Î.T. un certificat provizoriu pe numele său. În luna octombrie 2009, automobilul "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779, a fost reținut de colaboratorii de poliție, care l-au informat că mandatul pe numele său a fost eliberat ilegal.

Martorul Iliinscaia A. a indicat că Arnaut E. i-a vândut inculpatului automobilul "Mercedes CLK 200" la prețul de 9500 euro. Acesta i-a transmis o sumă de bani pentru care Arnaut E. a eliberat o recipisă. Ulterior, de la Arnaut E. a aflat că automobilul se află în posesia altei persoane, iar cumpărătorul a dispărut, neachitându-se integral pentru automobilul procurat.

Martorul Roman V. a declarat că în luna august 2008, inculpatul i-a propus un automobil de model "Mercedes" pentru automobilul său "Honda CRV" și o

sumă de bani. Au schimbat automobilele, au fost transmise actele și cheile, iar el i-a dat inculpatului 800 euro. Inculpatul l-a informat că automobilul îi aparține lui personal, însă actele vor fi întocmite mai târziu, deoarece nu s-a achitat integral cu proprietarul. Ulterior, în septembrie 2008, au convenit cu Petică G., în schimbul datoriei pe care o avea față de acesta în mărime de 4000 euro și a automobilului "Honda Acord" să-i dea automobilul de model "Mercedes", urmând să perfecteze actele pe numele lui Petică G. La sfârșitul anului 2008, nu cunoaște în ce condiții, la insistența lui Petică G., inculpatul i-a întocmit acestuia un mandat. Ulterior, Petică G., dorind să înregistreze automobilul pe numele său, l-a contactat pe inculpat, care inițial amâna întocmirea actelor, apoi a dispărut. În toamna anului 2009 a aflat de la Petică G. că mandatul a fost eliberat în lipsa lui Arnaut E.

Martorul Maystrenco S. a relatat că Arnaut E. l-a rugat pe inculpat să-i vândă automobilul de model "Mercedes CLK". Inculpatul i-a achitat lui Arnaut E. avansul în mărime de 2500 sau 3000 euro, convenind asupra prețului integral de 8000 sau 9000 euro. Ulterior, inculpatul a schimbat automobilul "Mercedes CLK" cu Roman V. pe un automobil "Honda CRV" pe care l-a vândut ulterior. Cunoștea că Roman V. dorea să înregistreze automobilul "Mercedes CLK" dar nu s-a adresat niciodată către Arnaut E. pentru a perfecta actele, iar despre eliberarea mandatului a aflat la urmărire penală. Inculpatul a plecat în Rusia, fără a se achita integral cu Arnaut E.

Potrivit procesului-verbal de confruntare între bănuitul Constantinov O. și partea vătămată Petică G., mandatul pe automobilul "Mercedes CLK" a fost eliberat ilegal, fără participarea proprietarei Arnaut E. Totodată, a fost stabilit că, Constantinov O. intenționat a perfectat mandatul pe numele părții vătămate, neachitând integral suma proprietarei automobilului.

Conform raportului de expertiză nr. 668 din 02.11.2011, semnătura din numele lui Petică G. de pe cererea din 04.12.2008 referitor la obținerea unui mandat pentru proprietari particulari ai automobilului "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779, a fost executată de însuși Petică G. Semnătura din numele lui Arnaut E. de pe cererea din 04.12.2008 privind transmiterea spre folosire lui Petică G. pe un termen de 10 ani a automobilului "Mercedes CLK 200", n.î. CMC 779, a fost executată din fantezie, diferă după transcriere de mostrele semnăturilor lui Arnaut E. Inscripțiile manuale din ambele cereri în litigiu au fost executate nu de către Arnaut E și Petică G., dar de alta persoană.

Potrivit procesului-verbal de cercetare la fața locului din 25.11.2009, cu planșa ilustrativă, de la Petică G. a fost ridicat automobilul de model "Mercedes".

Vina inculpatului este confirmată și prin procesele-verbale de ridicare și examinare a obiectelor din 29.01.2014 (pașaportul tehnic comodat de la Petică G.), procesul-verbal de ridicare a cererii pentru eliberarea mandatului din partea lui Petică G., chitanțele de încasare, cererea din partea lui Arnaut E. pentru perfectarea mandatului pe numele lui Petică G. pe un termen de 10 ani, procesul-verbal de examinare a automobilului de model "Mercedes" din 01.02.2010, copia recipisei, prin care se atestă că la 06.07.2007, automobilul "Mercedes" valora 11.000 euro,

preț cu care a fost procurat de Arnaut E. de la Blîndu I., procesul-verbal de ridicare a actelor din dosar, prin care se atestă că, pe faptul depășirii atribuțiilor de serviciu la organizarea eliberării mandatului pe numele lui Petică G., Centru Național Anticorupție are spre examinare cauza penală nr. 2010036110 pornită pe art. 328 Cod penal, corpul delict - mandatul 02MTH878776.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, ca escrocherie, adică dobândirea ilegală a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită în proporții deosebit de mari și în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, adică participatie la confecționarea unui document oficial fals, care acordă drepturi și eliberează de obligații, acțiuni săvârșite de mai multe persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpatul nu are antecedente penale, nu are loc permanent de trai, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că corijarea inculpatului nu este posibilă fără izolare de societate.

3. Avocatul Tatiana Miliș a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelanta a invocat că sentința este bazată pe presupuneri, acuzarea nu a prezentat probe ce dovedesc vinovăția inculpatului.

Lipsește atât acțiunea, cât și vinovăția, inculpatul neavând intenția de a înșela partea vătămată, la acel moment ocupația sa principală fiind vânzarea automobilelor, acesta făcând tot posibilul pentru a-și executa obligațiile sale față de Arnaut E.

Sub incidența legii penale trebuie să intre doar încălcările care demonstrează rea-voința, fraudă sau malversiunea din partea făptașului, imixtiunea penalului în sfera privată, urmând a fi privită ca o măsură. În cazul când ambele părți – debitorul și creditorul obțin profituri de pe urma parteneriatului lor, atunci raporturile dintre părți trebuie să rămână în domeniul dreptului civil.

Totodată, latura subiectivă a infracțiunii analizate se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă, la calificarea faptei fiind obligatoriu stabilirea scopului special, de cupiditate.

În urma acțiunilor procesuale de confruntare dintre inculpat și partea vătămată Petică G. s-a stabilit că suma de 4000 euro constituia suma datoriei pe care Roman V. o avea către Petică G., iar automobilul de model "Honda Acord" a fost transmis lui Roman V., tranzacție la care nu a participat nemijlocit inculpatul.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2015, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionând că inculpatul a comis infracțiunile imputate.

Astfel, vinovăția inculpatului a fost dovedită prin declarațiile părților vătămate Arnaut E. și Petică G.

Conform procesului-verbal de confruntare din 24.09.2013, dintre învinuitul Constantinov O. și partea vătămată Petică G., s-a stabilit că mandatul pe automobilul "Mercedes CLK 200" a fost eliberat ilegal, fără participarea proprietarei Arnaut E. Totodată, inculpatul intenționat a recurs la perfectarea mandatului pe numele părții vătămate, necătând că nu a achitat suma integrală pentru automobil.

Din procesul-verbal de confruntare din 25.09.2013, dintre învinuitul Constantinov O. și martorul Roman V. rezultă că, inculpatul împreună cu Maystrenco S. au efectuat schimbul automobilului "Mercedes CLK 200" cu martorul Roman V. pe automobilul "Honda CRV", primind suplimentar suma de 900 euro. Ca urmare, automobilul "Mercedes CLK 200" a fost vândut de către Roman V. lui Petică G., de la care a și fost ridicat. Astfel, Roman V. a primit automobilul "Honda Acord" și a recuperat datoria față de partea vătămată, iar inculpatul a primit automobilul "Honda CRV", care l-a schimbat cu automobilul "Mercedes CLK 200", neachitându-se cu proprietarul automobilului.

Potrivit procesului-verbal de confruntare din 16.10.2013, dintre învinuitul Constantinov O. și Arnaut E., toate înțelegerile și tratativele referitor la vânzarea automobilului „Mercedes CLK 200”, n.î. CMC 779, s-au petrecut cu inculpatul și prin intermediul lui Maystrenco S. Angajamentul achitării l-a luat inculpatul care, peste o perioadă de timp, s-a eschivat față de Arnaut E. - proprietara automobilului „Mercedes CLK 200”.

Conform procesului-verbal de confruntare din 22.11.2013, dintre învinuitul Constantinov O. și Maystrenco S., ultimul a indicat că inculpatul a luat la vânzare automobilul „Mercedes CLK 200” de la Arnaut E. și nu i-a restituit banii în rezultatul realizării automobilului.

Prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.11.2009 cu planșă ilustrativă, de la Petică G. a fost ridicat automobilul „Mercedes CLK 200”.

Conform proceselor-verbale de ridicare și examinare a obiectelor din 29.01.2014, a fost ridicat pașaportul tehnic comodat de la Petică G.

Potrivit procesului-verbal de ridicare din 04.12.2010 a fost ridicată cererea pentru eliberarea mandatului din partea lui Petică G., chitanțele de încasare, cererea din partea lui Arnaut E. pentru perfectarea mandatului pe numele lui Petică G. pe termen de 10 ani.

Prin procesul-verbal de examinare din 01.02.2010 a fost examinat automobilul „Mercedes CLK 200”.

Conform raportului de expertiză nr.668 din 02.11.2011, s-a stabilit că, semnătura de pe cererea din numele lui Petică G. din 04.12.2008 referitor la obținerea unui mandat pentru proprietari particulari a-i automobilului „Mercedes CLK 200”, CMC 779, a fost executată de însuși Petică G. Semnătura de pe cererea din numele lui Arnaut E. din 04.12.2008 referitor la transmiterea spre folosire lui Petică G. pe 10 ani a automobilului „Mercedes CLK 200”, n.î. C MC 779, a fost executată din fantezie, diferă după transcriere de mostrele semnăturilor lui Arnaut

E. Inscripțiile manuscrise din ambele cereri în litigiu au fost executate nu de către Arnaut E. sau Petică G., dar de alta persoană.

Prin copia recipisei din 06.07.2007 se atestă că automobilul „Mercedes” în valoare de 11.100 Euro, a fost procurat de către Arnaut E. de la Blîndu I.

Potrivit procesului-verbal de ridicare a actelor din dosar se atestă că, pe faptul depășirii atribuțiilor de serviciu la organizarea eliberării mandatului pe numele lui Petică G., Centrul Național Anticorupție are spre examinare cauza penală nr. 2010036110 pornită pe art. 328 Cod penal.

Instanța de apel a conchis că vina inculpatului în săvârșirea celor incriminate, a fost demonstrată pe deplin, prin probele administrate care nu sunt contradictorii și se completează reciproc, fiind stabilit cu certitudine că, inculpatul a luat automobilul părții vătămate Arnaut E. pe care ulterior l-a dat la schimb lui Roman V., primind un automobil „Honda CRV” și suma de 900 Euro, ulterior Roman V. vânzându-l lui Petică G., în schimbul unui alt automobil și a unei sume de bani pe care o datora acestuia, părții vătămate Arnaut E. nefiindu-i achitat costul automobilului, fapt care, în esență, nici nu a fost negat de către inculpat, poziția acestuia fiind însă că, nu a putut realiza automobilul luat în schimb, iar ulterior a plecat cu traiul în Federația Rusă.

Nu este întemeiată poziția inculpatului că, suma de bani datorată părții vătămate Arnaut E. urma să fie achitată de către el și Maystrenco S., or, automobilul primit în schimbul automobilului „Mercedes CLK 200”, n.î. CMC 779, adică automobilul „Honda CRV” și suma de 900 Euro, au rămas anume la inculpat, fapt confirmat și de către acesta.

Astfel, prin declarațiile făcute, inculpatul încearcă să minimalizeze acțiunile pe care le-a întreprins în privința părții vătămate Arnaut E., de la care a luat automobilul „Mercedes CLK 200”, pentru a-l realiza, automobil care ulterior a ajuns la Petică G. perfectându-i acestuia și acte, pe care nu era în drept să le perfecteze or, proprietar de facto al automobilului în cauză nu era el, în circumstanțele în care, nu i-a achitat lui Arnaut E. costul acestui automobil, încercând să diminueze efectele acțiunilor sale.

Infracțiunea de escrocherie prevăzută la art. 190 Cod penal, constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Prin dobândire ilicită a bunurilor se înțelege un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține transmiterea voită în proprietate, deținere, posesie a unui bun sau alte valori străine.

Înșelăciunea întrunește în sine variate metode, procedee de acțiuni a făptuitorului și denaturarea informației, ascunderea unor informații, etc.

Abuzul de încredere are la bază relațiile interpersonale stabilite între făptuitor și victimă, care la rândul lor au ca suport relații de prietenie, de serviciu, de afaceri etc., care, cunoscând o anumită evoluție și având amprenta încrederii, sunt exploatare cu rea-voință de potențialul escroc la realizarea intenției sale.

Astfel, pentru existența infracțiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări.

Nu poate fi reținut nici argumentul inculpatului că nu el a perfectat actele părții vătămate Petică G. pe automobilul „Mercedes CLK 200”, n.î. CMC 779, or, anume cu el partea vătămată s-a întâlnit la C.R.E.C.A. și Î.T., unde acestuia i-a fost perfectat un mandat, fapt care în esență, la fel, nu a fost negat de inculpat și care nu putea să nu înțeleagă că, în condițiile în care, nu i-a restituit lui Arnaut E. suma de bani pentru automobilul în cauză, nu este în drept să perfecteze careva acte.

Astfel, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, reprezintă o metodă de apărare și un drept al acestuia de a nu se autoincrimina or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită penal pentru depunerea declarațiilor intenționat false, decât în cazurile expres prevăzute de legea procesuală penală.

Totodată, negarea vinovăției nu poate fi reținută, în condițiile în care, pe toate capetele de învinuire, elementele constitutive ale infracțiunilor imputate au fost probate cert prin probe pertinente, admisibile, utile și concludente, astfel încât, simpla afirmare a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente și justificarea acțiunilor sale, nu poate influența convingerea bazată pe probe incontestabile.

La stabilirea pedepsei instanța de fond corect a ținut cont de circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, inculpatului fiindu-i aplicată o pedeapsă echitabilă și legală, fiind acordată deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61 și 75 Cod penal.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că nu a avut intenția de a întreprinde careva acțiuni ilegale.

Astfel, pentru automobilul luat pentru vânzare, i-a achitat lui Arnaut E. suma de 3000 euro, urmând ca ulterior, împreună cu Maystrenco S., să-i achite restul sumei. Totodată, nu are vreo tangență cu tranzacția dintre Roman V. și Petică G.

Nu este de acord cu suma de 10.500 euro pe care urmează să o achite lui Petică G., acuzarea neprezentând probe care să dovedească vinovăția lui.

Instanța de fond a examinat superficial cauza intentată în privința lui, neținând cont de prezența circumstanțelor atenuante, că are la întreținere un copil minor și nu are antecedente penale.

Totodată, dispune de probe care dovedesc că nu are tangență cu acțiunile ilegale întreprinse.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal

concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, astfel, că recursul nu întrunește condițiile legale de conținut prevăzute în articolele specificate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că cerința din recursul ordinar privind administrarea de probe suplimentare, nu a fost invocată și în apel (*pct. 3., 5. din decizie*).

Mai mult, conform art. 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată

În această consecutivitate, se atestă că potrivit procesului verbal al ședinței de judecată (*f.d. 35-38 v.3*), apărarea nu a solicitat administrarea de probe suplimentare (*pct.5. din decizie*).

Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile inserate în actul procedural vizat sunt prezumate a fi veridice.

Prin urmare, recursul ordinar în acest sens nu are niciun suport legal.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar declarat, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor lui, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părților vătămate Arnaut E. și Petică G., martorilor Iliinscaia A., Roman V. și Maystrenco S., procesul-verbal de confruntare din 24.09.2013 dintre învinuitul Constantinov O. și partea vătămată Petică Gh., procesul-verbal de confruntare din 25.09.2013 dintre învinuitul Constantinov O. și martorul Roman V., procesul-verbal de confruntare din 16.10.2013 dintre învinuitul Constantinov O. și Arnaut E., procesul-verbal de confruntare din 22.11.2013 dintre învinuitul Constantinov O. și Maystrenco S., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.11.2009 cu planșă ilustrativă, procesele-verbale de ridicare și examinare a obiectelor din 29.01.2014, procesul-verbal de ridicare din 04.12.2010, procesul-verbal de examinare din 01.02.2010, raportul de expertiză nr.668 din 02.11.2011, recipisa în copie din 06.07.2007, procesului-verbal de ridicare a actelor din dosar, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, acestea confirmând în mod concludent prezența în faptele inculpatului a acțiunilor incriminate, instanța de apel pronunțându-se în mod argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării (*pct. 3.-5. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a prelua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în

baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și apel, privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal (*pct. 5. din decizie*).

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța decide inadmisibilitatea recursului ordinar, dacă se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, dat fiind că recursul ordinar declarat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Constantinov Oleg Veaceslav împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 12 ianuarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2015, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 aprilie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco